

Ето коначно, статус кандидата је напола ту. На потпуно „даривање“, како ту заврзламу око кандидатуре назвах у недавном тексту, сачекаћемо, како сада ствари стоје, уверен сам, нешто дуже него што ентузијастички најављују да ће се догодити у децембру. Уз позитивно мишљење Европске комисије издиктирано је шта то Србија треба да уради у преосталих осам седмица да би задовољила сваку чланицу понаособ, јер само један негативан глас оде кандидатура у пропас(т).

Услов свих услова је Косово. Бриселска бирократија то заодену у Копенхашке услове као добросуседство и још понешто, а преведено на језик сваком разумљив, адекватнији назив би био „Косовски услови“. Нема више нагађања шта се то тражи од Србије, карте су откривене. Комесар за проширење г-дин Филе, ништа мање брутално јасан од канцеларке Меркел, саопшти да је „лопта у дворишту Србије“. Е сад, да ли ће ту лопту садашња или пак следећа власт, свеједно која, успети да „пласира“ неком другом, можда Приштини, или ће забити ауто гол, остаје да се види.

Вешти су ти бриселски бирократи. Дају вам пола новчанице од „милион долара“ а ону другу половину држе високо и стално понављају још, још.. Актуелну власт понајвише, али и највећу опозициону партију ставили су на велике муке. Предизборна кампања, иако датума избора још нема, увелико се захуктава. Изгледа да ће један од најјачих адута странака које сада имају највећу подршку бити свакако чланство у ЕУ, а подршка грађана европским интеграцијама опада. Национал патриотизам и косовски мит, на другој страни, још увек, доноси пуно гласова. Ком се царству определити. Или, како испливати у нову изборну победу задржавањем и даље излизане флоскуле „И ЕУ и Косово“. У условима садашњег расположења јавног мњења, с једне

, и очекивања Брисела, уз несмањени притисак Вашингтона, с друге стране, велико је питање која опција је добитна. У сваком случају, биће кајања.

Ја ћу се, а и пријатељи и познаници са којима контактирам, највероватније определити за нешто између, ако то могу назвати - за трећу опцију. За програм оне партије, која ће

бити доста уверљива да ме, без лажних обећања ако их прозрем, убеди да ће се залагати за, једном речи, бољи живот. А то подразумева све оно што представља амбијент у коме ће човек живети достојанствено. Набрајање свега онога са чим би се морала ухватити у коштац нова власт да обезбеди достојанствен живот својим грађанима, наравно уз њихову подршку и прегалаштво, а да то не буде искључиво ни КиМ ни ЕУ, одвело би ме далеко у набрајању. Хоћу живот у коме ће бити боље мојој деци и мојим унуцима, а не обратно. Хоћу да видим више омладине у у власти, а не пензионера. Ако тога не буде, свеопшти прогрес је у кризи, наступа декаденција.

Почео сам са кандидатуром условљеном Косовом, па да тако и завршим. Преговори Београда и Приштине у Бриселу почели су са много мањкавости, почев од нејасног циља и стратегије, преко прихватања ултиматума да ће се разговарати само о техничким питањима, а да је независност Косова „завршена прича“, затим прихватања личности посредника ЕУ и учешћа америчког „супервизора“ без било кога ко би макар имало „држао“ српску страну, па до отежавања позиције нашег преговарача разним изјавама државних званичника и партијских лидера о тзв. разграничењима, поделама КиМ, чак и са Албанијом, до последње ноторне глупости о некаквој међународној конференцији о КиМ. Ситуација је таква каква је, нимало повољна по Србију, грешке су евидентне, а да ли ће неко преузети одговорност, остаје да се види. Оно што је до сада договорено у Бриселу, са чијом садржином је јавност мало упозната, личи на „де фа кто“ признање тзв. државе Косова. Да ли сам у праву, показаће наредни месеци а можда и седмице.

Професор Мићуновић, са пуно важних функција у парламенту и ДС, ставио је на тешке муке „дежурне аналитичаре“ да одгонетну и прозру намере „шта је писац хтео да каже“ (честа тема писмених задатака средњошколаца) са предлогом, ништа мање него у Парламентарној скупштини Савета Европе о одржавању Међународне конференције о КиМ. Још вели: то је моја лична идеја, али је тешко поверовати да се ради о „слободном стерлцу“. Биће ипак да је то најновији маневар и некаква резервна опција после које би, с обзиром на њен (не)могући исход, могло да се каже: ето, покушали смо све, од Међународног суда правде, преко преговора у Бриселу и ове „конференције“, али „нам се не да“ или „немамо среће“. А, исход те конференције, не дај Боже да до ње дође, у садашњим условима међународног положаја Србије, њеног унутрашњег политичког (не)јединства и веома незавидне економске снаге, с једне, и чврсте решености „твораца“ тзв. државе Косов о да је
оснаже и учврсте,
с друге стране, био би бојим се катастрофалан по Србију. Могла би да изгуби и више од онога што сада нема.

Шта урадити? На власти и државницима са визијом је да сакупе колективну мудрост

својих поданика, предложи храбра решења, не плашећи се да изгубе власт, и закораче у реализацију. Да ли наставити преговоре у Бриселу? Да, али да њих воде представници Срба са КиМ, уз другачији мандат и састав посредника, при чему би УН морале имати своје место као тумач Резолуције 1244. А Србија? У складу са међународним правом, да се максимално заложи као заштитник Срба, државне имовине, културних споменика и црква на КиМ, уз поштовање Устава Републике Србије. Уз такво одређење, сву енергију, памет и ресурсе усмерити на изградњу Србије као економски развијене земље. А Европа? Она нам је судбина, па ће и интеграције доћи на ред али у нека боља времена. Утопија и тешко остварљиво? Можда, али шта је изгледније и за Србију боље?